

Heinrich Rahn

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rahne, I.U.D. & Professor Ad Exequias Quas ... Annae Mariae Schnobeliae, Infanti unius mensis Filiolae suavißimae Parentes moestissimi paratas cupiunt Omnes & singulos Academiae Cives officiose invitat

Rostochii: Kilius, 1648

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777423812>

Druck Freier Zugang

Rahne, H.,
in
A. M. Schnobel.
Rost, 1648.

27.

PROGRAMMA ^{164.}

Quo

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

HENRICVS RAHNE,

J. U. D. & Professor

AD EXEQUIAS,

Quas

ANNÆ MARIÆ
SCHNOBELIÆ,

Infanci unius mensis

Filiolæ suavissima

Parentes mœstissimi

paratas cupiunt

*Omnes & singulos Academia Civis
officiose invitat.*

1848

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. XLVIII.

184

PROGRAMMA
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCKENSIS
HENRICOVS RANNE
P. D. & Professor
ANNE MARIE
SCHNOBELLE

Patentes inoffensivi
parascupium
Omnis Officiorum Academicorum
Rostockensis

Typis Nicolai Killii Acad. Typogr.
Rostockiis
Anno M.DC. XLVIII

Uam vita inconstans
& volatica sit, etiamsi ali-
unde non sciremus, ipsa
nos quotidiana evidenter
docere posset experientia,
ut mirum sit, inveniri ni-
hilominus qui multas me-
ditentur aristas, & ubi ea
præcisæ fuerint, vehementer animi angantur &
doleant. Quemadmodum navim interdum im-
provifus absorbet vortex: ita homines sæpe
mors immatura abripit. Ipsum nasci nostrum
nihil est aliud, quàm morti vadimonium promit-
tere, atque adeò introitus in vitam est aditus ad
mortem. Tæderet nos merito sortis nostræ, nisi
ex ipsa rerum ratione atque experientia certi
essemus, vitam hanc nostram ab suo primor-
dio imminente morti præludere; nisi & oracula
cælestia docerent, nobis quotquot CHRISTUM
induimus & in eum credimus, diem emortua-
lem esse æternæ vitæ natalem; ut qui morimur,
vivere tunc primùm incipiamus, & qui vitâ ex-
cedimus, hoc ipso vitam ordiamur. Vera enim

vita demeruit, quæ cum morte commune ha-
bet nihil, nihil ab ea sibi metuit. Ut in hunc ser-
monem deveniremus, fecit obitus elegantis
puellulæ ANNÆ MARIÆ SCHNOBELIÆ,
quæ cum hoc anno, die XXVI. Augusti in ca-
ducam hanc scenam edita, & postero die per sa-
crum baptismi lavacrum CHRISTO inserta fuis-
set, die XXIII. Septembr. paulo ante sextam ve-
spertinam iterum decessit translata per mortem
ad vitam; ubi cœlestis illius lucis & nullis tenebris
interruptæ radiis circumamicta æternæ justitiæ
sole CHRISTO Redemptore suo fruitur, & ab hu-
jus perenni scaturigine clarissimo beatitatis
splendore perfunditur. Genus morbi repletio
pulmonum ex catarrho à cerebro defluente fuit.
Bene illa nata erat; quippe primum vitæ hujus
mortalis spiritum heic Rostochii haurire cæpit.
Patre viro Consultissimo, Amplissimo, Excel-
lentissimoq; Dn. JOACHIMO SCHNOBE-
LIO J. U. D. & Professore, Collega & amico no-
stro multum honorando. Matre MARIA
Stockmanns femina rarissimi exempli. Avum
paternum habuit JOACHIMUM SCHNO-
BELIUM civem & cerevisiarium veteris Solt-
quellæ haud postremum, virum industrium &
probum. Avum maternum virum Excellentis-
simum,

simum, experientissimumque Dn. JOACHIMUM STOCKMANNUM Medicinæ Doctorem, & Reipub. Rostochiensis Physicum eximium, Collegam nostrum singulariter amandum; Aviam paternam ANNAM Platen matronam pientissimam; Aviam maternam Metken Kranduncfes matronam honestissimam & virtutibus, quæ sexum illum ornant cum maximè decoratam. Jam demum ætatulæ suæ mensem unum expleverat INFANS nostra; sed eò felicior, quò citius superato procelloso hoc mari litus tenuit, & citra fluctuum ac tempestatum sensum tranquillitatis portum invec-ta est.

*Stulta est cupido, quæ dies longos sinit
Et plurimum ævi plurimas vitas putat.
Non sepe vivere, at mori datum est semel.
Centum senectas mille seclis aggere,
Et mille vive Nestoras: dementia est,
Putare multas posse vitas vivere,
Aut vivere ullam, præter hanc quam perdimus,
Aut perdere ullam, præter hanc quam vivimus.*

Et profecto demens sit oportet, qui cum in patriam vel ipse, vel è suis aliquem navigare cupiat, malit diu ventis agi, salo jactari, & longas perplexasque ambages legere atque relegere, quam
A 3 brevi

brevi expeditoq; cursu, quò destinaverat, per-
ferri. Patria nostra cœlum est & cœlestis beati-
tudo, hanc votis & desideriiis exoptamus omnes,
qui sanctiora & meliora edocti novimus, *nos
heic stabilem civitatem non habere.* Æquor autem
mundus est, & hæc mortalis vita, quam diu vi-
vere nihil aliud est, quam diu fluctibus jactari
& portu patriæque excludi. Hinc verè Seneca: *in
hoc profundum, inquit, inquietumq; projecti ma-
re, aternis astibus reciprocum, Et modò allevans nos
subitis incrementis, modò majoribus damnis deserens
assiduèque jactans, nunquam stabili consistimus loco:
pendemus Et fluctuamur, Et alter in alterum illidi-
mur, Et aliquando naufragium facimus, semper ti-
memus. In hoc tam procelloso Et in omnes tempesta-
tes exposito mari navigantibus nullus portus nisi mor-
tis est.* Fieri quidem non potest, ut omnem ani-
mo mærorem eliminet Defunctæ excellentissi-
mus Parens, & adfectus abs se segreget: id enim
foret non storgen modò, sed & hominem exue-
re. Nec hoc quisquam vel speret velexigat, qui
quid sit hominem, quid parentem esse nescius
non fuerit. Haud enim citra doloris sensum se-
junguntur, quos intimior caritas conjunxit, &
arctioris necessitudinis nexus adstrinxit. Disci-
dium amantium, quamvis breve, amoris vesti-
gia

gia cordibus altè impressa relinquit, desiderium videlicet & luctum. Utrique verò moderari decet hominem non omninò humanæ fortis imperitum, multò magis Christianum, cui è sacro codice de meliore vita edocto, quibus se soletur, abunde in promptu sunt. Gaudebit igitur potius quod filiolum habuerit: & usumfructum ejus, quantumvis brevior voto ejus fuerit, boni consulat, & fortunæ suæ contextum ærumnâ quadam insititia quasi diffindi non magis succensabit, quàm Philippus olim Macedonum rex: qui cùm nuncium accepisset, multas uno die res feliciter ac prosperè gestas esse, porrectis in cælum manibus exclamavit, & ô fortuna (ignoscite verbo huic) ô fortuna, inquit, pro tot tantisque bonis levi quopiam malo me adfice!

Erit autem id quoque Parenti mœstissimo aliquod mœroris levamen, si vos CIVES ACADEMICI exsuvias, quæ hodie horâ primâ pomeridiana gremio magnæ & communis matris, usque ad illustrem Domini adventum mandabuntur, frequenti comitatu vestro deduxeritis. Quod quâ estis humanitate vestrâ sponte, & nunc à nobis moniti promptius præstabit scio. Merita & Avi & Parentis in Rempublicam nostram literariam majora sunt, quàm ut vel invi-

ta-

tamentis vel argumentis opus sit. Inter eundem
illud Ægyptiorum in funeribus acclamari soli-
tum piâ mortalitatis recordatione ingeminate,
vobisque applicate

HEU! HEU! nos miseros quàm **TOTUS HO-
MUNCIO NIL EST!**

P.P. Rostochii d. XXVI. Septembr. AN.
clo lcc XLIIIX.

*Conventus fiet in aede B. Jacobi
sacra.*

gia cordibus altè impres-
um videlicet & luctum. U-
deceat hominem non omni-
peritum, multò magis Ch-
codice de meliore vita edo-
abunde in promptu sunt. C-
quod filiolum habuerit:
quantumvis brevior voto
sulet, & fortunæ suæ con-
dam insiticia quasi diffindi-
bit, quàm Philippus olim
cùm nuncium accepisset,
liciter ac prosperè gestas
lum manibus exclamavit,
te verbo huic) ô fortuna,
que bonis levi quopiam m-

Erit autem id quoque
aliquod mœroris levamen,
DEMICI exsuvias, qu-
pomeridiana gremio mag-
tris, usque ad illustrem Dor-
dabuntur, frequenti comit-
tis. Quod quâ estis humani-
nunc à nobis moniti pron-
Merita & Avi & Parentis
stram literariam majora su-

it, desiderii-
ô moderari
næ sortis im-
i, cui è sacro
as se soletur,
gitur potius
uctum ejus,
,boni con-
rumnâ qua-
is succense-
am rex: qui
o die res fe-
ectis in cœ-
na (ignosci-
o tot tantis-
fice!

mœstissimo
VES ACA-
orâ primâ
munis ma-
antum man-
deduxeri-
sponde, &
tabitis scio,
blicam no-
ut vel invi-
ta-

